

Anul 66

Seria II

Nr. 844

Biblioteca Centrală Regională
ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

27 februarie 1964

8 pagini

15 bani

CEVA DESPRE RESURSELE LOCALE

Discutînd cu un colectivist, în iarna aceasta, am aflat că două gospodării colective vecine, cu aceleași condiții de desfășurare a muncii, aveau rezultate inegale. Una dintre gospodării, al cărui membru era și el, nu atingea rezultatele vecinei sale decît în domeniul cerealiilor. Încercînd să găsim o explicație, am aflat că vecinii lor au reușit să-și construiască o seră, că au un incubator, că se ocupă serios de legumicultură și își măresc an de an livada și stupina. „Din toate acestea, avem și noi cite ceva. E bine, desigur că noi ne rezemăm pe cultura mare și pe creșterea animalelor, că de aici pornesc toate celelalte. Dar, zicea el, de ce să nu vedem ceva mai departe să descoperim și să punem în valoare toate resursele ce ne stau la îndemînă?”

În analiza rezultatelor și în alcătuirea planului pentru 1964, bineînțeles că s-a ținut seama de experiența proprie și de cea a vecinilor. Înmulțirea sectoarelor de activitate, folosirea multiplelor resurse de venituri existente în gospodăria colectivă au stat în atenția adunării generale.

În Ianca-Galați s-au obținut rezultate bune în cultura cerealelor; vădînd pricepere în zootehnie, colectivității au înscris sume însemnate la capitolul venituri realizate din producția de carne și lapte. Iată însă că faima gospodăriei a sporit și mai mult în ultima vreme datorită creșterii păsărilor. În acest an incubatoarele vor scoate 100 000 de pui. Adăugați că zilnic se adună circa 2 000 de ouă, adăugați păsările valorificate și suma se va rotunji.

G.A.C. „Timpuri noi”-Dăbuleni. În numele gospodăriei colective, președintele D. Pirvănuș, primește din partea Ministerului Industriei Ușoare premiul I pe țară și o motocicletă. Colectivității s-au distins la creșterea viermilor de mătase. Premiul II a revenit gospodăriei „Drumul belșugului” din aceeași comună, iar premiul III gospodăriei „1 Mai” tot din Dăbuleni. Înțelegem aici citeva săptămîni de grijă pentru delicatul vierme rozător de frunză de dud, înțelegem o acivitate căreia i se spune de către unii o țărăbă măruntă. Dar în registrele consemnînd venituri, la sericicultură, prima gospodărie a înscris 634 000 lei, a doua 609 749 lei, iar a treia 525 162 lei. În total, cele trei gospodării au cîștigat 1 800 000 lei din creșterea viermilor de mătase, iar pe regiune suma a depășit 14 000 000 lei. Iată un sector căruia merită să i se dea importanță. Duzii nu lipsesc în satele noastre, perioada de activitate e relativ scurtă și nu comportă o deosebită investiție.

În registrele gospodăriei agricole colective din Mădăras-Crișana e înscrisă, printre altele, o sumă de 40 000 lei. Nu l s-ar da mare atenție dacă la proveniență n-am citi: pene de gîscă. Cred că e de prisos să explicăm că în creșterea gîștelor nu penele sînt cele care aduc veniturile cele mai importante. Reținem însă că numai din valorificarea penelor se acoperă cheltuielile de întreținere a gîștelor. Cel din Mădăras se pricep să îngrijească păsările. La 5 luni pasărea atinge 3—4 kg, uneori chiar mai mult. Unde avem cursuri de apă, iazuri, bălți, de ce n-am dezvolta prăsierea palmipedelor?

Tovarășul Traian Andrea, președintele gospodăriei colective din Macea-Arad arăta, la conferința regională de partid a regiunii Banat, că numai din legumicultură, au realizat peste zece milioane lei. E un sector în care colectivității au ajuns adevărați specialiști. Produc, prin folosirea răsadurilor succesive, legume în tot timpul anului. Nu neglijează însă nici celelalte sectoare.

Sînt citeva exemple. Ele mi-au reamintit de discuția purtată în iarna aceasta cu cunoscutul meu, colectivist într-un sat de lîngă Reghin. Resursele de sporire a veniturilor sînt efectiv inepuizabile. Descoperirea și folosirea lor din plin este, la urma urmei, o problemă de gospodărire, în care ții seamă de toate condițiile unei raționale utilizări. Stupină, livadă, iaz, incubator, sericicultură și alte și alte preocupări ale gospodăriei agricole colective demonstrează convingător că în satele noastre există încă multe resurse, că ele vor fi folosite la maximum pentru creșterea necontenită a belșugului satului nostru colectivizat.

ȘTEFAN LUCA

Colectivității din Vulcan, regiunea Brașov, realizează importante venituri bănești din valorificarea diferitelor culturi de seră. Iată un aspect dintr-o seră cu garoafe.

DIN CUPRINS:

Instantanee din raionul Rupea

ÎN FAȚA ECRANULUI

pag. a 2-a

Căminul cultural și promovarea noului

ÎN CENTRUL ATENȚIEI:

PROBLEMELE DE PRODUCȚIE

pag. a 3-a

Povestirea „CUIUL” de Al. Strachină

pag. 4-5

Prin țările lumii:

PE MALURILE NILULUI

pag. a 7-a

DIN CUPRINS

instantanee din raionul Rupea

IN FAȚA ECRANULUI

La cinematograful din comuna Dacia se proiectează un film. În sală se află doar un singur spectator. Stă pe un scaun din rîndul din față și urmărește atent imaginile de pe ecran. E frig în această amiază de iarnă și muzica filmului sună cumva ciudat în sala rece și goală. Dar spectatorului nici nu-i pasă. Stă liniștit și concentrat în fața pînzei albe și din cînd în cînd notează ceva într-un carnetel.

Cînd filmul s-a terminat și-n sală se așternuse liniștea, spectatorul s-a ridicat de pe locul său, a urcat în cabină și l-a rugat pe operator să-i ruleze din nou cîteva secvențe. Apoi, după ce mai zăbovi un timp, o luă spre casă.

În aceeași după-amiază, învățătorul Zaharia Lupea, căci el este spectatorul de care vorbim, stătea la masa lui și lucra de zor. Pregătea prezentarea unui nou film sosit de dimineață în comună. Revăzu însemnările făcute în timpul vizionării, verifică numele actorilor, apoi începu să aștearnă cu multă migală ideile principale și învățămintele ce se desprind din film.

A trecut aproape un deceniu de cînd învățătorul Zaharia Lupea a povestit pentru prima oară țărănilor din Dacia subiectul unui film. Și de atunci aproape că n-a rulat film în comună

LA A 1000-A PREZENTARE ...

la care el să nu fi fost prezent în fața ecranului cu o scurtă prezentare care să dezvăluie mai bine oamenilor conținutul și frumusețile spectacolelor.

De la filmul „Alexandr Nevski”, primul film care a rulat în comună, și la care Zaharia Lupea și-a făcut debutul de prezentator și pînă la „Expresul de seară” pe care l-a prezentat recent, el a muncit întotdeauna cu aceeași migală și pasiune, documentîndu-se temeinic și pregătind cu multă minuțiozitate prezentările. A citit întotdeauna materialele de popularizare care însoțesc filmul. De cele mai multe ori a vizionat înainte filmul pe care avea să-l prezinte. Dar documentarea lui nu se rezumă numai la atît. Cînd s-a pregătit pentru prezentarea filmului „Lupeni 29” el a studiat istoricul și desfășurarea luptelor duse de minerii din Lupeni sub conducerea partidului. Înainte de a înfățișa oamenilor conținutul filmului „Codin” el a citit cartea lui Panait Istrati și a urmărit în presă tot ce s-a scris despre film. Auzind vestea că filmul „Tudor” va sosi și în comuna Dacia, Zaharia Lupea a început să recitească de pe acum istoria răscoalei din 1821.

Munca pe care Zaharia Lupea o duce de aproape un deceniu pentru popularizarea filmelor i-a fost răsplătită de multe satisfacții.

Și azi îți povestește cu emoție cum au venit la el, după un spectacol ce a avut loc cu ani în urmă, cîteva oameni care i-au mulțumit pentru felul în care le-a prezentat filmul. Între aceștia erau colectiviztii Gheorghe Borcoman, Vasile Bărbăței, Ioan Bercan ș.a. Zaharia Lupea vorbește și azi de o prezentare pe care o socotește poate cea mai bună din îndelungata sa activitate. E vorba de prezentarea filmului „Singe alb”, care demască ororile războiului atomic. Nicolae Partament, directorul școlii, care a fost de față la această discuție povestește: „Am văzut atunci oameni din sală cu lacrimi în ochi”.

Într-o seară de sfîrșit de februarie, învățătorul Zaharia Lupea din comuna Dacia a ținut a 1000-a prezentare de filme în fața unei săli pline. A vorbit frumos ca și altă dată, dar părea puțin emoționat. Deși spectatorii n-au știut de nici o aniversare, aplauzele cu care i-au mulțumit au răsunat parcă mai tare și mai îndelung ca de obicei.

Pagină redactată de R. IARAI

ACTIVUL CINEMATOGRAFULUI

Cinematograful din Comana de Jos este o unitate tînără. N-a împlinit nici doi ani de existență dar în acest rîstimp a reușit să intreacă multe cinematografe mai vechi, situîndu-se printre cele mai bune unități din raion.

Nu este latură mai importantă a activității cu filmul în care acest cinematograful să nu fi obținut realizări valoroase. Să luăm, de pildă, sfera de cuprindere a populației din comună la spectacolele cu filmul. Anul trecut, la Comana de Jos, filmele prezentate au fost vizionate de 20 065 de oameni depășindu-se cu aproape 4 000 numărul de spectatori planificați. Dacă raportăm cifra realizărilor la numărul populației din comună (cca 900 de suflete) reiese că în anul 1963 fiecare locuitor din localitate a participat la cîte 20 spectacole cinematografice. În timpul Festivalului numărul spectatorilor a atins cifra de 3 630, revenind cîte 4 spectacole pe lună de fiecare locuitor din comună. În cadrul Festivalului au avut loc peste 30 de acțiuni cu filmul (concursuri „Cine știe, răspunde”, discuții pe marginea unor filme, recenzii și prezentări, spectacole pentru colectiviztii fruntași însoțite de expuneri etc.) la care a participat un număr mare de oameni. Ritmul organizării acestor manifestări de masă cu filmul se menține și după Festival.

Activitatea cuprinzătoare și rodnică ce se desfășoară cu filmul la Comana de Jos se datorește în bună măsură faptului că în jurul cinematografului de aici s-a format un larg colectiv obștesc, a cărui prezență se face simțită

DUPĂ FESTIVAL

Activiztii secției raionale cinematografice de abia s-au întors de pe teren. Fuseseră în comuna Bunești să asiste la deschiderea celui de-al 21-lea cinematograful sătesc din raion. Cînd i-am întilnit discutau tocmai despre consfătuirea care va avea loc la începutul lunii martie cu operatorii și alți activiztii ai cinematografulor sătești din raion. Deoarece la această consfătuire se va analiza „desfășurarea Festivalului” și se vor indica sarcinile actuale ce stau în fața cinematografulor din raion, am folosit prilejul de a le pune cîteva întrebări legate de aceste probleme.

Ați discutat despre Festivalul filmului din raionul dvs. Vă rog să ne spuneți cum apreciați desfășurarea lui și care sînt principalele realizări obținute?

Ion Coman, șeful secției raionale cinematografice: Este pozitiv faptul că la Festival au participat și au înregistrat rezultate destul de bune toate cele 20 de cinematografe din cuprinsul raionului. Unul din rezultatele importante cu care s-a soldat această acțiune de mare amploare este și acela că în perioada Festivalului cinematografele noastre au depășit cu 20 000 numărul spectatorilor planificați pe întreg raionul.

Lucian Magdun, inspector la secția raională cinematografică: Unele cinematografe sătești au reușit să realizeze în această perioadă un număr mare de spectatori. Voi da un singur exemplu: cinematograful din Comana de Jos a depășit planul, în timpul Festivalului, cu peste 1 000 de spectatori. Răspîndirea experienței bune a acestor cinematografe constituie în prezent preocuparea noastră.

După cite știm Festivalul filmului s-a desfășurat în raionul dvs. între 4 decembrie 1963—4 ianuarie 1964. Care este situația, acum după Festival, în ceea ce privește numărul de spectatori?

Ion Coman: Deși n-am reușit ca cinematografele să realizeze în continuare același număr de spectatori, există totuși date care ne arată că, în momentul de față, în comparație cu lunile dinaintea Festivalului, numărul acestora este în creștere. Așa bunăoară, în luna ianuarie numărul spectatorilor a atins cifra de 30 037 față de 21 500 cit a fost în luna noiembrie, lună anterioară Festivalului.

Ce acțiuni de masă cu filmul s-au organizat în perioada Festivalului și cum le răspîndiți și generalizați?

Un student al Facultății de ziaristică își face intrarea în satul în care a fost reparatizat la practică. Numai că viitorul ziarist a nimerit de fapt în alt sat, cu un nume asemănător. Aici eroul nostru va avea o suită de peripeții comice dar tot aici o va întilni pe fata cu care, în decorul femeecător al primăverii, va schimba primele vorbe de iubire. Noua producție a cinematografului sovietice intitulată „Călătorie în aprilie”, comedie tinerească și optimistă, se remarcă și prin frumusețea și gingășia imaginilor.

CONSĂTUAREA CU PREȘEDINȚII ȘI SECRETARIII COMITETELOR DE CULTURĂ ȘI ARTĂ

Luni, în sala de marmoră a Casei Școlii, a avut loc o consfătuire cu președinții și secretarii comitetelor de cultură și artă raionale: orășenești din întreaga țară.

În referatul prezentat de tovarășul Ion Moraru, vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, s-au analizat activitatea desfășurată pînă acum de comiteele de cultură și artă raionale: orășenești, metodele și stilul lor de muncă, principalele sarcini ce stau în prezent în fața acestora. Referatul a fost urmat de discuții la care au participat numeroși vorbitori. Încheierea consfătuirii a luat ca vîntul tovarășa Constanța Crăciun, președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă.

(Agerpres)

ÎN CENTRUL ATENȚIEI: PROBLEMELE DE PRODUCȚIE

La Coteana ca și la Piatra-Sat sau Curtișoara din raionul Slatina, am avut prilejul, mai zilele trecute, să iau cunoștință de niște date referitoare la producțiile medii obținute în aceste comune la grâu, porumb, legume și zarzavaturi etc., în anul 1938 și în 1963. Sînt cifre care în graiul lor sec exprimă pe scurt o realitate pe cît de elocventă, pe atît de îmbucurătoare.

În 1938, de pildă, producția medie de grâu în comunele amintite era de 700—800 kg la hectar, iar cea de porumb de 800—900 kg. Anul trecut cu toate condițiile climatice nefavorabile, colectivității au recoltat în aceleași locuri în medie cîte 1500—1600 kg grâu și 2100—2200 kg porumb la hectar. Sporuri însemnate s-au obținut în 1963 față de 1938 și la producția de lapte, de legume și zarzavaturi etc. Comparația datelor demonstrează, fără puțință de tăgadă, avantajele agriculturii colectivizate.

În dobîndirea realizărilor amintite o contribuție de seamă au avut-o și căminele culturale care prin activitatea lor de zi cu zi au reușit să îmbogățescă nivelul de cunoștințe culturaleștiințifice ale colectivităților și să-i mobilizeze la îndeplinirea sarcinilor de producție. La Curtișoara, bunăoară, atunci cînd s-a pus problema extinderii suprafețelor cultivate cu legume și zarzavaturi și a introducerii unor noi soiuri din aceste culturi, căminul cultural (director tov. Popovici Branco) a inițiat o serie de manifestări interesante care au venit în sprijinul rezolvării acestei probleme. A fost organizată, de pildă, o seară de calcul cu tema: „Ce venituri ar obține gospodăria noastră prin extinderea suprafețelor cultivate cu legume?”, s-au ținut conferințele „Producerea răsadurilor și plantarea lor în cîmp”, „Îngrijirile ce se dau principalelor culturi de legume”, iar fruntașii în producție din sectorul legumicol Ion Nedeloiu, Alexandru Țircovnicu și Florea Nedeloiu au vorbit colectivităților despre metodele lor de muncă și realizările obținute.

Convinși de foloasele cultivării legumelor și zarzavaturilor pe suprafețe întinse și cu respectarea regulilor agrotehnice, colectivității din Curtișoara au obținut în anul trecut producții frumoase din valorificarea cărora au realizat un venit de 2,8 milioane lei. Tot la Curtișoara, unde se lucrează intens acum la pregătirea terenului pentru plantarea viței de vie, s-a organizat o seară de calcul cu tema „Școala de viță și creșterea veniturilor colectivităților”.

Cunoașterea temeinică a celor mai importante probleme din viața gospodăriilor colective și a colectivităților ajută și pe activiștii culturali din comunele Coteana și Piatra-Sat să prevadă în planurile lor de muncă și în programele săptămînale, manifestări interesante, instructive și eficiente privind introducerea noului în producție și realizarea sarcinilor în acest domeniu. În planul de muncă pe trimestrul I al acestui an, întocmit de conducerea căminului cultural din comuna Piatra-Sat (director tov. Gh. I. Dobrică) sînt prevăzute seri de întrebări și răspunsuri legate de căile de realizare a cifrelor de plan pe anul 1964, conferințe despre folosirea chibzuită a îngerășămintelor, fertilizarea solului etc.

Activitatea culturală pusă în slujba îndeplinirii sarcinilor de producție și a introducerii noului în acest domeniu contribuie, alături de alte acțiuni întreprinse pe plan local, la obținerea de rezultate cît mai bune. Frecventînd căminul cultural, colectivității au prilejul să-și însușească o serie de cunoștințe noi, care răspund în mare măsură nevoilor lor reale. Partenie Gh. Vilcea, președintele gospodăriei colective din Coteana ne-a vorbit cu multă căldură despre sprijinul pe care gospodăria colectivă îl capătă din partea căminului cultural.

În adevăr, nu există acțiune mai importantă în comună la care activiștii culturali să nu-și aducă într-un fel sau altul contribuția lor. Cu doi ani în urmă, de pildă, cînd s-a inițiat înlocuirea soiului de porumb Dinte de

cal, cultivat pînă atunci în Coteana, cu soiuri mai productive, unii colectivități s-au îndoit de eficacitatea acestei acțiuni, manifestînd multe rezerve. Atunci au fost organizate, la căminul cultural, cîteva acțiuni menite să lămurească pe colectivități de foloasele ce le-ar dobîndi gospodăria colectivă prin introducerea în cultură a noilor soiuri. A fost organizată între altele o seară de calcul cu tema „Ce venituri am putea obține în gospodăria noastră colectivă dacă de pe fiecare hectar cultivat cu porumb am obține cu 300 kg mai mult ca pînă acum?”. Inginerul colectivei a avut întîlniri cu colectivității la căminul cultural, în care le-a vorbit despre caracteristicile soiurilor de porumb H.D. 206 și H.D. 311.

Soiurile amintite au fost introduse în cultura mare, iar rezultatele s-au dovedit mulțumitoare încă din primul an, cînd s-a obținut o producție medie de porumb boabe de peste 3000 kg la hectar. Anul trecut apoi, cu toate condițiile climatice nefavorabile, la Coteana s-au recoltat în medie cîte 2100 kg porumb-boabe la hectar, iar de pe unele parcele cultivate cu soiul H.D. 311 — chiar peste 3500 kg la hectar.

O dovadă a interesului și prețuirii de care se bucură din partea colectivităților manifestările culturale-artistice legate de sarcinile de producție este faptul că în toate comunele de care am vorbit colectivității vin în număr mare la căminul cultural, sălile de spectacol fiind adesea arhipline.

Considerăm însă că în comunele amintite conducerile căminelor culturale nu folosesc în suficientă măsură toate mijloacele pe care le au la îndemînă pentru a da activității lor de stimulare a noului o varietate mai mare de forme. Sînt încă prea puține manifestările în cadrul cărora iau cuvîntul fruntași în producție, după cum tot prea de puține ori se organizează concursuri „Cine știe, cîștigă”, seri tematice sau jurnale vorbite privind introducerea noului în producție.

S. LAZĂR

Broșuri editate de Consiliul pentru răspîndirea cunoștințelor culturale-științifice și Editura științifică

PE VALEA MUREȘULUI

Le-am văzut pe toate Le-am numărat: 180. Toate, absolut toate îmi păreau niște monumente vii în care sînt îngemănate superbe frumuseți picturale și sculpturale. Vacile acestea le-am văzut prin părțile Banatului la gospodăria de stat din comuna Tudor Vladimirescu. Două culori contrastante le îmbracă întreg trupul: albul și negrul.

Mulsul mecanic la G.A.S. Dudu, regiunea București

mai puțin poetice și mai mult economice. Este adevărat că ferma de vaci a gospodăriei de stat din comuna Tudor Vladimirescu e destul de nouă. Oamenii au pășit însă cu dreptul de la început. Și-au procurat un nucleu de vaci de mare productivitate și le-au dat în grija celor mai iscusiți crescători de animale. La ora actuală gospodăria agricolă de stat din comuna Tudor Vladimirescu se mîndrește cu un număr de vaci de înaltă valoare: 22 sînt clasate ca recordiste, îndeplinind toate condițiile pentru a fi in-

scrise în registrul genealogic regional și republican, iar 109 bălțate alb-negru formează elita gospodăriei.

Să facem cunoștință cu cîteva. Au nume interesante și ugerul doidora de lapte. Iată-le: Antena, Aria, Aroma etc. Iată și producțiile de lapte: în 305 zile de la Antena s-au muls 6191 litri cu un procent de grăsime de 4,4 la sută; în lactația a doua Aria, în 266 zile a dat 6840 litri; surata lor, Adriatica a fost și ea darnică la muls. În 305 zile laptele obținut de la ea a fost de 6740 litri. De menționa, un fapt: la nici una din aceste vaci, grăsimea laptelui n-a coborît sub 3,60 la sută. Exemplele pot fi continuate, dar ne oprim aci, socotînd că cele date sînt în măsură să evidențieze succesul acestei gospodării în ceea ce privește producția de lapte.

Secretul unor asemenea producții nu trebuie pus în exclusivitate pe seama rasei. De bună seamă că rasa e un factor important, dar în sporurile mari de lapte își spun cuvîntul din plin și alte lucruri. Furajarea și buna îngrijire, de pildă. De altminteri fiecare muncitor din sectorul zootehnic al acestei gospodării știe că marile producții de lapte se pot obține dacă se îndeplinesc trei lucruri: rasă (adică soi de mare productivitate), masă (adică hrană bună și variată) și casă (adică grajduri mari, curate, luminoase).

Fiind oaspeții acestei gospodării de stat, am cunoscut o seamă de pasionați și pricepuți crescători de vite. Cei mai mulți au vechi stagii în zootehnie, adăugînd la munca practică o dragoste caldă pentru animale și numeroase cunoștințe teoretice privind zootehnia. Brigadierul Alexandru

Ghimieșliu, un om în puterea anilor, sănătos și voinic, nu se lasă bătut în ce privește creșterea vitelor nici de inginerul zootehnic, nici de medicul veterinar. Muncеște aici de 15 ani și la ora actuală bogata sa experiență e un bun cîștigat pentru toți muncitorii gospodăriei și mai cu seamă pentru cei tineri. Vacile recordiste — Aria și Aroma — sînt urmărite îndeaproape de acest brigadier destoinic pentru a le stabili potențialul. Cele mai noi scrieri în materie de zootehnie sînt căutate și studiate de Alexandru Ghimieșliu. După părerea sa, practica și dragostea pentru vite au o adevărată valoare numai dacă sînt însoțite de cele mai noi și mai moderne cuceriri ale științei. Iată de ce brigadierul de la Tudor Vladimirescu este cel mai sirguincios cursant la învățămîntul agrozootehnic de masă, asaltîndu-și pe lectori cu o sumedenie de întrebări.

Am cunoscut la această unitate agricolă socialistă și alți muncitori care constituie mîndria gospodăriei. Mihai Giscă, Ștefan Balos, Valeriu Solomon sînt doar cîțiva din cei mulți care muncesc în așa fel încît vitele să fie și frumoase și productive.

Secretul unor asemenea vaci frumoase, cu producții de lapte tot mai mari, își află originea în procesul de selecție și în furajare. Principiul unei furajări raționale, bogată și variată stă la baza activității fiecărui îngrijitor.

Am vizitat și grajdurile. Moderne, spațioase, luminoase, strălucind de curățenie, ele atestă înaltul simț gospodăresc al lucrătorilor acestei gospodării.

GEORGE CIUDAN

Artiste amatoare din Buteni

Am cunoscut la Buteni, comună aflată pe meleagurile Sebișului, dorința colectiviștilor de a-și împlini viața cu o seamă de preocupări care vădesc aspirația lor către frumos. Preocuparea a devenit pasiune, parte integrantă din existența acestor oameni. Ar fi greu să ni-l închipuim pe brigadierul Iliuță în afara corului sau pe bătrînul colectivist Simion Moț, desprins de șevalet. Cele câteva zile petrecute la Buteni ne-au dat impresia că vizităm o mare grădină în care fiecare om a sădit o floare, pornind parcă o întrecere nedeclarată dar nespus de laudabilă pentru a face ca grădina în ansamblul ei să devină cât mai frumoasă. Să-i cunoaștem mai îndeaproape pe acești făuritori de frumos. Merită.

Media 9,85

Brigadierul Ilie Luștrea are 37 de ani. Este înalt, spătos, cu o față senină, deschisă, veșnic zîmbitoare... Veselia sa molipsitoare, bunătatea care îi luminează privirea, bogăția sufletească a acestui om te fac să nu-l poți uita.

Așa cum vorbind despre succesele brigăzii a III-a, nu s-ar putea să nu amintim de brigadierul Ilie Luștrea, tot așa numele lui este firesc legat de existența corului din Buteni.

Acasă la Marioara Moț

Prietenul meu Iliuță cîntă de aproape două decenii în cor, iar din 1952 este dirijorul acestuia. I-a purtat pe cei peste 100 de coriști prin bucuria succeselor la o finală pe țară și recent la prima etapă a celui de-al VII-lea concurs, unde au obținut un binemeritat loc întâi.

Corul este mindria colectiviștilor din Buteni. Ei țin la acest cor, la dezvoltarea lui, la perfecționarea măiestriei interpretative. Cei vîrstnici predau urmașilor ștafeta dragostei pentru cîntec. Părinții Irinei Gulyaș, Marioarei Zimbran și Ersiliei Miculiț au cîntat în 1961 la București pe scena finalei. Azi cele trei tinere urcă pe practicabile pentru a continua o tradiție, pentru a duce mai departe fala corului din Buteni.

A asista aici la o repetiție constituie o desfătare pentru ochi oferită de minunatele costume bihorene, o încîntare pentru auz, datorită glasurilor care dau viață unui bogat repertoriu. Alături de cîntecele „Onoare patriei”, „La noi în gospodărie”, „Bihoreanca” ascultăm bucăți mai grele cîntate cu simț artistic. Colectiviștii din Buteni s-au încumetat să includă în repertoriu piese corale din „Nabucodonosor” de Verdi, din „Ivan Susanin” de Glinka și „Laudă nopții” de Beethoven. Nu este vorba aici numai de un act de curaj, ci în primul rînd de însușirea unei culturi muzicale. Trebuie amintită contribuția profesorului Romulus Boto de la Școala populară de artă din Oradea care vine adesea la Buteni pentru a-l învăța și ajuta pe Iliuță.

Întîlnirile dintre profesorul Boto și Ilie Luștrea n-au loc numai la Buteni, ci și la Oradea.

Iliuță Luștrea dînd indicații solistei Marioara Zimbran

Imagini obişnuite din

BU

Iliuță este acum elev în anul II al Școlii populare de artă. Primul an l-a absolvit cu media 9,85, medie excelentă, care exprimă străduințele sale și ca elev. Dar ce notă ar putea oglindi fidel strădania, entuziasmul și dăruirea cu care își dedică timpul liber artei corale?

Asta-i „pasia” mea

Așa caracterizează moș Simion Moț, om la 70 de ani, preocuparea sa pentru pictură. Da, e vorba de „pasia” adică de pasiune, de o neclintită dorință de a exprima pe această cale ce are de spus.

Il văd în fața șevaletului, între culori, descîntînd cu miinile sale pergamentate de vreme acea lume de minuni, pe care o stăpînește cu blindețe, supunînd-o, impunîndu-i viață. Din acele pete de culoare care își împreună armonios nuanțele, el creează artă. Munca aceasta nu e o evadare din realitate, ci înlînirea pe un alt plan, la o altă dimensiune cu satul și oamenii săi. „Fată citind”, „Torsul linei”, „Peisaj din Valea arinilor”, „Fîntîna boilor”, „Colț de uliță” — iată numai cîteva din mulțimea temelor înfățișate în culori pastelate de picturile lui Simion Moț.

În ciuda celor 70 de ani — dar vîrsta nu se măsoară cu anii, ci cu sensibilitatea sufletească — el este șef de echipă la brigada întâi. Are deci o bogată și permanentă temă de inspirație: munca.

Picturile colectivistului Simion Moț s-au bucurat de apreciere în cadrul unei expoziții organizate la Sebiș, au fost premiate la cea de-a II-a expoziție republicană de artă populară. E o răsplătă binemeritată de acest colectivist care cu bețoșoare de soc și dintr-un curcubeu de culori zămisleşte frumuseți.

Plimbare cu sania

Intr-una din zilele petrecute la Buteni, președintele gospodăriei colective, tovarășul Pavel Corbei, ne-a oferit o neuitată plimbare cu sania. Aveam impresia că ne-a purtat într-o lume de basm, plină de nebănuite gingășii și revelații. Oprea la poarta cite unei case și ne îmbia să intrăm.

— Aici locuiește Marioara Moț. Și pînă a trece pragul ne mai dă cîteva lămuriri. Muncește în brigada lui Iliuță, iar în timpul liber îi place să minuiască acul.

Parcă întregul interior al casei este făcut cu acul. Fețele de masă, pernele, bluzele și fustele — totul poartă amprenta măiestriei miinilor Marioarei Moț. Motivul preferat: florile. Încercăm un sentiment de profundă admirație în fața trandafirilor singerii și a panseluțelor albastre sădite cu acul pe spuma pînzei. Ni se mai arată fuste pictate în ulei.

— Cine v-a învățat? — Întrebăm curioși.

— Nimeni. Sau poate natura pe care eu încerc s-o înfățișez.

De bucurie că ne plac aceste nestemate din ață și ulei, îi rid ochii — două pete de cer senin în albul feței.

Cînd ne-am urcat din nou în sanie, președintele Pavel Corbei ne-a promis o nouă surpriză plăcută. Și s-a ținut de cuvînt. Am văzut-o pe Florița Bejan iscînd frumuseți noi la un război vechi de peste o sută de ani.

Apoi am pornit la plimbare în viteza cailor pe străzile largi, bine întreținute.

— Să ne vedeți satul. În ultimii ani s-a schimbat mult. Gospodăria colectivă a adus bunăstare,

— Anul trecut am milioane de le ecran lat, ca la Președintele omului care se formeze.

— Casa asta Ioan Negru. El Au mult de mu neavoastră: în grajd. Azi — 8 tătăi, trei remiz 25 de construc Nicolae Darău,

Camerele m dernă, așeză rama ușii.

— Poftiți, în Sîntem pl chetul asta str

Reluîndu-ne dinte, ne-am în Pavel Corbei t

să derulăm ca Intr-un șirziu

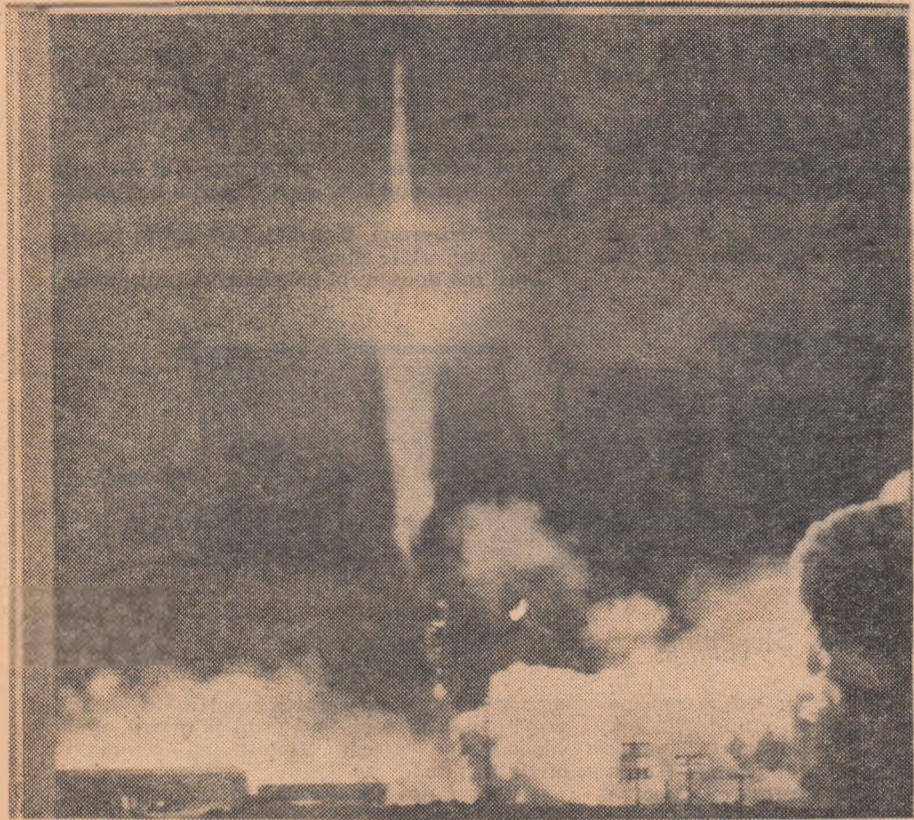
— Frumos e S-o tot trăiești

Te

CU NOȘTINTE folositoare

ECHO-II, PRIMA PAGINĂ A COLABORĂRII COSMICE SOVIETO-AMERICANE

Echo-II
porneste
în lunga
sa călătorie

TELEVIZIUNEA ȘI UNELE DIN PROBLEMELE EI

Între minunile timpurilor moderne, televiziunea ocupă fără îndoială unul dintre primele locuri.

Trecută cu repeziciune de la faza experimentală la o exploatare intensivă, în țările în care a pătruns, ea contribuie în mod esențial la schimbarea felului de viață, la lărgirea orizonturilor unor mase tot mai largi de oameni.

Imaginile televizate pot „merge” numai în linie dreaptă

Spre deosebire de aparatul de radio care a cucerit de mult întregul glob, televiziunea a cucerit deocamdată numai regiunile cele mai populate. În calea generalizării televiziunii stă proprietatea undelor radio de lungimi metrice folosite de ea, de a se propaga numai în linie dreaptă. Pentru a avea o imagine bună pe ecranul televizorului, antena postului de recepție trebuie să „vadă” antena emițătoare. Orice obstacol natural — munți, perdea forestieră etc. — împiedică propagarea undelor purtătoare ale imaginii televizate. Mai mult, de la o anumită distanță, care depinde de înălțimea punctului în care este așezată antena de televiziune, chiar curbura Pământului devine un obstacol pentru unde.

Schița alăturată arată cum, datorită curburii Pământului, antena de emisie nu mai este vizibilă. Undele trec pe deasupra capetelor noastre, se depărtează din ce în ce de Pământ și se pierd în Cosmos. Acesta este motivul pentru care în toate țările lumii, antenele posturilor de televiziune sînt instalate pe cele mai înalte clădiri — în București pe Casa Scintei, în Moscova pe turnul Șuhovki, în Paris pe turnul Eiffel, iar în Leningrad pe un turn metalic înalt de 316 m, construit special pentru televiziune și reprezentînd actualmente cea mai înaltă construcție din Europa.

Învingîndu-se dificultățile tehnice destul de mari, ar putea fi realizate construcții de 400—500 m înălțime și chiar mai mult. Din cauza curburii Pământului însă, nici măcar o astfel de antenă nu va reuși să trimită imaginile mult peste 100 km. Mai departe ele pot fi duse folosind rețele subterane de linii speciale de teletransmisie, fie folosind rețele aeriene, formate din posturi de televiziune receptor-emisător așezate pe proeminentele reliefului (astfel de linii au fost instalate și în țara noastră și permit telespectatorilor din multe regiuni să privească emisiunile stației București).

Pentru ca un sistem de televiziune unic să acopere un teritoriu mare, folosind rețele de acest tip, sînt însă necesare cheltuieli foarte mari.

Aviația și cosmonautica în ajutorul telespectatorilor

S-a încercat rezolvarea problemei teletransmisiei la distanță ridicînd antena statică de televiziune la înălțime mare cu ajutorul unui avion. În felul acesta, în 1957, imaginile din timpul celui de-al IV-lea Festival mondial al tinereții

de la Moscova, au putut fi recepționate pînă la o distanță de peste 1000 km. Această distanță rămîne totuși mică față de necesitățile comunicațiilor mondiale.

Succesele cosmonauticii au arătat că soluția definitivă a problemei va putea fi obținută abia atunci cînd va fi realizat un sistem de sateliți artificiali de telecomunicații, plasați pe orbite convenabil alese, ca în permanență, din fiecare punct al Pământului, să poată fi văzut cel puțin un satelit, iar sateliții să se „vadă” în permanență între ei.

Sateliți activi și pasivi

Sateliții de telecomunicații pot fi de două tipuri: activi și pasivi.

Cei activi au pe bord aparatul complex, cu ajutorul căreia recepționează semnalele transmise de o stație terestră, le amplifică și le retransmit spre receptorii dintr-o anumită regiune a Pământului.

Principalul defect al sateliților activi este complexitatea mare a aparatului cu care sînt prevăzuți, datorită căreia viața lor nu poate fi prea lungă (cea mai mică defecțiune survenită scoate satelitul definitiv din funcțiune, orice reparație fiind imposibilă).

Sateliții de telecomunicații pasivi sînt baloane de formă sferică și de dimensiuni mari, confecționate din material plastic acoperit cu un strat subțire metalic. Asemenea sateliți nu sînt prevăzuți cu nici un fel de aparat. Imaginea televizată trimisă în direcția satelitelui de o stație terestră este reflectată de suprafața sa metalizată și nimereste apoi în antenele stațiilor receptoare.

Singurul defect al acestor sateliți este faptul că cer stații emițătoare excepțional de puternice, pentru ca energia reflectată de ei spre stațiile receptoare să poată fi suficientă. Durabilitatea mare și costul relativ redus fac însă să li se prevadă un viitor strălucit.

În conformitate cu prevederile acordului sovieto-american de colaborare, la 25 ianuarie 1964, de la baza americană Vanderberg a fost lansat satelitul Echo-II.

Situat la o înălțime de peste 1000 km pe o orbită aproape circulară ce are planul înclinat față de Ecuator cu 81,5°, satelitul acesta poate fi observat în bune condiții de pe tot globul. Luminozitatea sa deosebită — cu toată distanța apreciabilă față de suprafața Pământului — se datorește pe de o parte dimensiunilor sale mari, iar pe de alta suprafeței lucioase.

Lansarea satelitelui balon

Echo-II este un balon cu diametrul de 41 m., confecționat din material plastic. Pentru a-i face suprafața cât mai bună reflectoare a semnalelor radio trimise de pe Pământ, materialul plastic a fost acoperit cu o foită de aluminiu, asemănătoare cu foita metalică în care sînt învelite bomboanele de ciocolată.

Fotografia de jos este făcută puțin înaintea lansării, în timp ce un tehnician execută o ultimă și minuțioasă verificare a etanșeității. După această verificare balonul a fost introdus în virful ultimei trepte a rachetei purtătoare. De aci un dispozitiv special l-a azvîrlit în spațiu în momentul în care racheta a ajuns pe orbita de satelit al Pământului. A urmat operația de umflare a balonului, realizată prin transformarea în gaze, sub influența căldurii razelor solare, a pastilelor de pirozol puse special în interiorul satelitelui, și balonul și-a recăpătat forma sferică.

S-a obținut în felul acesta un corp cosmic cu greutatea redusă, deci relativ ușor de plasat pe orbită, dar cu o suprafață mare de reflecție; s-a obținut cu alte cuvinte plasarea pe orbită a unui soi de oglindă uriașă.

Forma sferică a satelitelui a făcut inutile orice dispozitive de orientare în spațiu, întreaga sa suprafață fiind la fel de bună reflectoare.

Caculele făcute de proiectanți s-au dovedit corecte. Pînă la apariția acestor rînduri au trecut aproape două săptămîni de la prima legătură Pământ-Cosmos-Pământ realizată prin intermediul acestui satelit între savanții americani și englezi pe de o parte și savanții sovietici pe de alta.

În locul buletinelor de „timp probabil”, buletine de „timp sigur”

Deosebit de îmbucurător pentru oamenii de bună credință din întreaga lume este faptul că activitatea științifică desfășurată cu ajutorul balonului-satelit Echo-II este doar un început, o primă pagină a programului de colaborare sovieto-americană în cercetarea spațiului cosmic.

Un obiectiv imediat următor este realizarea unui sistem special de legătură între centrele meteorologice mondiale de la Moscova și Washington, cu ajutorul căruia să se asigure o informare reciprocă imediată asupra datelor meteorologice obținute cu ajutorul sateliților artificiali.

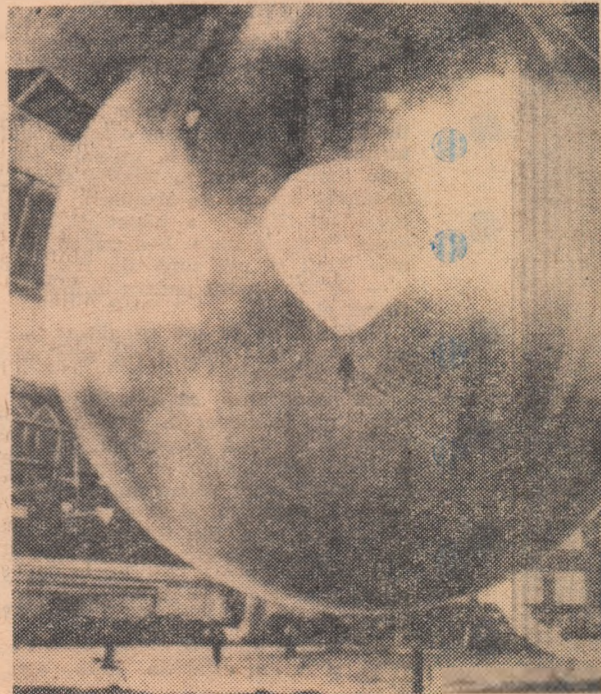
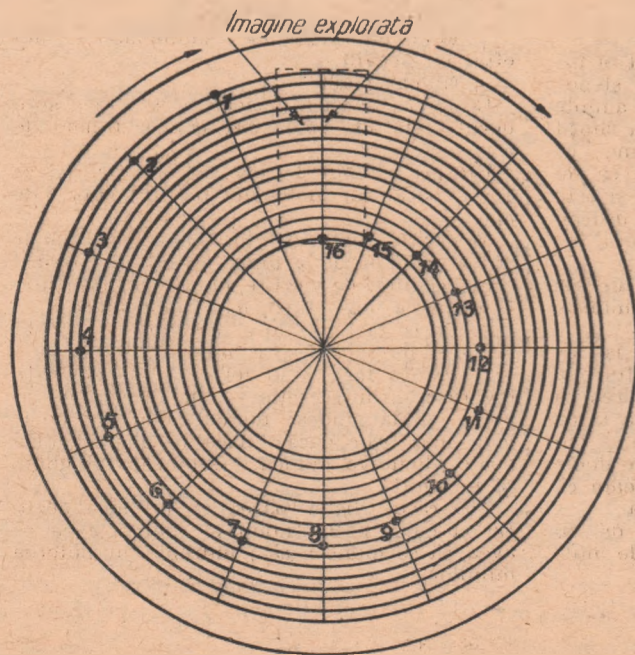
În cadrul colaborării vor fi lansati sateliți artificiali meteorologici, care vor face ca buletinele de „timp probabil” să înceteze de a mai fi ținta tuturor celor ce vor să facă haz.

Colaborare din cadrul Anului internațional al Soarelui calm

În cadrul Anului internațional al Soarelui calm (A.I.S.C.) — continuator al Anului geofizic internațional (A.G.I.) — vor fi lansati sateliți sovietici și americani pentru studiul cîmpului magnetic terestru și al spațiului cosmic interplanetar. Ca început al acestei acțiuni, la 30 ianuarie a.c., a fost lansat din U.R.S.S. sistemul de stații cosmice Elektron-1 și Elektron-2, cu ajutorul cărora se fac cercetări complexe, iar din Statele Unite a fost lansată în aceeași zi racheta Ranger-6, care a atins suprafața Lunii la ora prevăzută, dar nu și-a putut îndeplini programul de cercetări din cauza defectării sistemului de televiziune cu care era prevăzută.

Tot în cadrul A.I.S.C. — continuator al Anului geofizic internațional (A.G.I.) — sînt coordonate lucrări de cercetare efectuate în observatoarele geofizice Vostok din Antarctica (sovietic) și Thule din Groenlanda (american) situate de o parte și de alta a aceleiași diametru al Pământului.

Rezultatele acestei intense colaborări vor sta la baza a numeroase victorii științifice de prestigiu, puse în slujba păcii și fericirii oamenilor.

Înainte de lansare învelișul lui Echo-II este verificat cu grijă

• Numeroși țărani din statul Chihuahua (Mexic) au ocupat în mod pașnic diferite suprafețe de terenuri aparținând unor mari latifundiari. Autoritățile din statul Chihuahua au cerut ca la fața locului să fie trimise trupe.

• La Geneva a început o constătuire a unor organisme specializate ale O.N.U., consacrată discutării problemei radiațiilor nucleare și pregătirii unui raport în această problemă pentru a fi înaintat viitoarei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

• În localitatea argentiniană Alto Gracia s-a deschis o conferință economică menită să stabilească poziția țărilor Americii Latine la apropiata conferință mondială pentru comerț și dezvoltare de la Geneva. Sunt prezenți 300 de delegați din 19 țări latino-americane și observatori din 15 state europene și afro-asiatice. Se discută probleme privind intensificarea comerțului țărilor latino-americane cu statele socialiste, eliminarea taxelor de import la produsele din zona tropicală și altele.

• Președintele Republicii Panama, într-un interviu acordat rețelei de televiziune americane, a subliniat din nou necesitatea ca Statele Unite să accepte negocierea unui nou tratat asupra Canalului Panama în locul tratatului din anul 1903. În caz contrar — a spus el — incidentele vor continua în această regiune „poate peste doi sau trei ani, peste două sau trei luni sau peste două sau trei săptămâni”.

• Guvernul libian a dat publicității o declarație în care se subliniază că Libia nu intenționează să rennoiască sau să extindă acordurile sale cu Marea Britanie și cu Statele Unite, referitoare la bazele militare ale acestor țări pe teritoriul Libiei.

• Prezența la Paris a marelui poet român Tudor Arghezi a stîrnit un mare interes în cercurile literare ale capitalei franceze. După cum se știe, casa de editură Pierre Seghers a publicat de curînd o culegere din versurile lui Arghezi, în traducerea lui Jean Luc Marcel.

• La prima sesiune a Consiliului guvernatorilor Agenției internaționale pentru energia atomică, care s-a deschis la Viena la 25 februarie, participă și acad. Horia Hulubei, vicepreședinte al Consiliului.

• Consiliul de miniștri al Italiei a hotărît instaurarea unor măsuri economice de „austeritate”. Printre hotărârile luate se află: sporirea prețurilor la benzină, o înăsprire a legislației privitoare la vânzările pe credit, reducerea consumului de bunuri care nu sînt de strictă necesitate.

NOTĂ POLITICĂ COPIII AR PUTEA SĂ TRĂIASCĂ

Opinia publică din S.U.A., Franța și alte țări capitaliste e îngrijorată de creșterea tot mai accentuată a mortalității noilor născuți. În Franța unde mor în medie aproape 27 de copii la fiecare mie de nou născuți ziarul „Les Echos” („Ecol”) scrie că aceasta se întîmplă „în rîndul categoriilor sociale cele mai defavorizate”, adică în familiile de oameni ai muncii.

În Statele Unite mortalitatea noilor născuți este de 26 la mie în marile centre muncitorești — Baltimore, Chicago, Detroit etc. La New York, în cartierul Harlem, unde trăiește îngrămădită populația de culoare, la fiecare douăzeci de copii unul e sortit pleurii. Cauza, după cum subliniază publicația „New York Times Magazine”, este „în principal sărăcia, mai ales cea din cocioabe”. Publicația completează aceste considerații cu declarațiile d-lui Harold Iacobinzer, care ocupă un post însemnat în conducerea maternităților din New York: „condițiile proaste de locuit, subalimentația, lipsa condițiilor de igienă, starea proastă a sănătății în timpul sarcinii, — iată condițiile care fac ca copiii să se nască morți și curba mortalității infantile să crească”.

Lucrurile se petrec în aceeași țară din care ne vin și altfel de statistici și de declarații: o rachetă de tipul Jupiter costă cît 60 de clădiri cu mai multe etaje; cu banii cheltuiți pentru construcția unui submarin „Polaris” dotat cu rachete se pot înălța 25 de spitale bine echipate, un torpilor înghite sumele din care s-ar putea clădi un mic oraș în care să locuiescă confortabil 8 000 de oameni.

Opinia publică din țările capitaliste alarmată de mortalitatea infantilă tot mai mare, a optat de mult pentru ca în locul mijloacelor de distrugere, în țările lor să se construiască spitale, școli, locuințe.

R. ȚULESCU

Într-un sat
din valea
Nilului

prin țările lumii PE MALURILE NILULUI

Turiștii sosiți la Cairo sînt îndemnați de ghizi să vadă orașul fie de pe piramida lui Keops, fie de pe stîncă Makkatan, fie din turnul înalt situat pe insula Zamalek. L-am văzut din cele trei puncte, dar pentru a-l cunoaște a trebuit să-i străbat străzile, cartierele, să stau de vorbă cu oameni pentru a le cunoaște viața, preocupările.

La tot pasul întîlnești roadele eforturilor poporului egiptean pentru a-și făuri o viață mai bună, precum și multe, multe rămășițe ale dominației colonialiste. Orașul are în prezent 3,5 milioane de locuitori și crește anual cu 20 la sută. S-au construit cîteva cartiere noi dar „locuința” constituie încă o grea problemă. Și astăzi numeroase familii își duc viața pe caldarîmul străzilor — acolo mîncîcă, acolo dorm.

La Cairo există — ne arată statisticile — 600 de întreprinderi, mari și mici, în care lucrează peste 250 000 de muncitori. De pe stîncă Makkatan zărim în depărtare uzinele de la Helluan. În Egipt au fost construite în ultimii ani o serie de întreprinderi noi. uzine electrice. Ele reprezintă eforturile poporului Republicii Arabe Unite pentru făurirea unei industrii naționale, care să constituie baza dezvoltării țării. Cu toate acestea, șomajul constituie o problemă a cărei rezolvare este întrevăzută peste mulți ani.

Centrul orașului Cairo îl formează piața Al Tahrir (piața eliberării). Odată aici se ridicau niște clădiri roșii, folosite de trupele engleze de ocupație. În 1952 ele au fost demolate și în locul lor s-au construit cîteva edificii noi, mari, cu aspect monumental.

În această piață se găsește și muzeul egiptologic, unde s-au păstrat nenumărate urme ale civilizațiilor care s-au succedat de-a lungul milenilor în valea Nilului. Urmele acestor civilizații se găsesc însă nu numai la muzeu. Ele te întîmpină la tot pasul. La Ghizeh, localitate situată la cîteva kilometri de Cairo, călătorul se oprește cu admirație în fața Sfînxului și a piramidelor. La Luxor am vizitat dărămăturile templului Ra-Amon, zeul soarelui. Pe insula Pilae, în mijlocul Nilului, am poposit în fața coloanelor ridicate acum 3 000 de ani în cinstea zeiței Isis, din ale cărei lacrimi, așa cum susține legenda, ar fi izvorît Nilul.

Delta Nilului este partea cea mai fertilă a țării. Aici fiecare petec de pămînt este lucrat cu grijă, pentru a-l silii să dea omului cele necesare traiului. Delta ne apare în fața ochilor cu nenumăratele ei canale de irigație, cu parcele verzi și semănături, cu orașe și sate, cu pădurici de palmieri. Cît contrast cu deșertul care se întinde la cîteva kilometri de aci! În deltă, totul este verde, viața galbează din plin. În pustiu, totul este galben, mohorit.

Întîlnim în drumul nostru felahi (țărani) îmbrăcați cu niște cămăși lungi pînă la pămînt, cu mînci largi și fără guler, numite „galabie”. Femeile sînt înfășurate într-o pinză, numită „fusten”. Pe ogoare lucrează, ici-colo cite un tractor. Se văd încă nenumărate pluguri de lemn, trase de cite un bivol. Țăranul se opinteste din greu pe coarnele plugului — nici nu știi cine duce greul: omul sau animalul. Sleii de puteri, omul și animalul se opresc. Felahul își scoate merindele și mîncîcă. Hrana lui de toate zilele este formată din „esh baladi” (o piine rotundă, ca lipia de la noi), umplută cu mîncare de bob (un fel de fasole). Carnea este o raritate pentru felah. Venitul lui zilnic, care constă din cîteva piaștri, nu-i permite o hrană mai consistentă.

În lupta sa statornică cu pustiu, felahul egiptean a obținut unele succese. Suprafața arabilă din jurul Nilului este insuficientă pentru a hrăni indestulător întreaga populație a țării în continuă creștere. Iată de ce s-a pornit să smulgă deșertului tot mai mult teren. Nu-i vorba de oazele, aflate în mijlocul deșertului, în jurul izvoarelor de apă. Este vorba de „terenurile

verzi”, create de om. Am vizitat o astfel de oază, situată la 80 km de Cairo. Printr-un canal, apa Nilului a fost adusă pînă aici. Mergem pe o șosea de asfalt, străbătînd deșertul — o nesfîrșită tătăzuire de dune peste care soarele fierbinte își desfășoară evantaiul său de raze.

Mașina se apropie de un pilc de pomi. Am ajuns. Aici omul a smuls deșertului 600 000 fedani (1 fedan = 4 000 m p). Nici nu-ți vine să crezi ceea ce îți văd ochii. Doar pînă aici am întîlnit pustiu și în mijlocul pustului — lanuri de grîu, de susan și trifoi. Iată răsaduri de pătlăgele roșii, pepeni verzi, fasole, bob, cartofi, arahide și mango. Ogoarele alternează cu pădurici proaspete de eucalipti, ferite de furtunile pustului prin perdelele de protecție ale arborilor. Toate acestea constituie un sugestiv tablou al muncii pașnice a poporului egiptean, al eforturilor sale pentru un trai mai bun, pentru progres.

În Republica Arabă Unită am văzut și un alt tablou, a cărui măreție va rămîne înscrisă în cartea de onoare a țării — șantierul de construcție a barajului de la Assuan. Aici, la 1 033 km de Cairo, se înfăptuiește visul de milenii al felahului de a construi un baraj pe Nil cu ajutorul căruia să facă să sporească suprafața arabilă a țării și, totodată să pună capăt capriciilor bătrînului fluviu. Acest vis se înfăptuiește acum, cu ajutorul Uniunii Sovietice. Lucrările de baraj înaintează în ritm rapid. Barajul se va ridica la 111 m înălțime și se va întinde pe o lungime de 5 km. La fundație, lărgimea barajului este de aproape 1 km. Pentru comparație, este suficient să arătăm că volumul de piatră necesar pentru construirea barajului ar fi suficient pentru zidirea a 26 de piramide ca cea a lui Keops. Aici se va forma un lac de acumulare, care se va întinde pe o distanță mai mare ca aceea dintre București și Cluj.

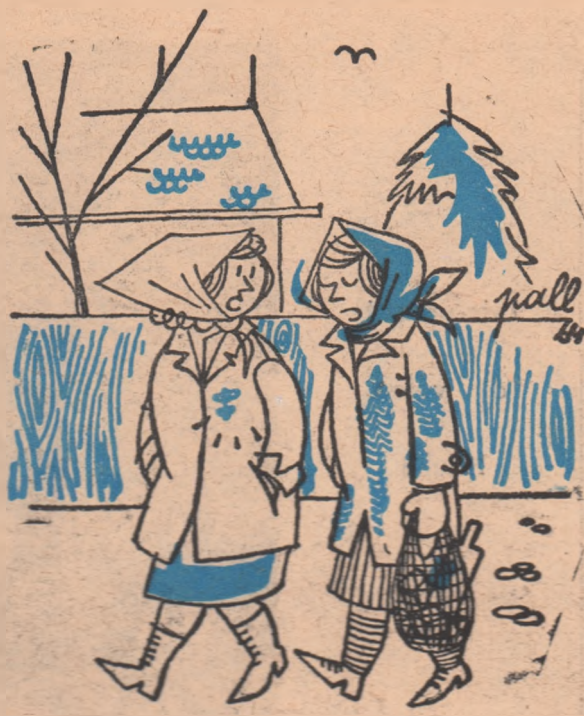
După ce bazinul se va umple, apele fluvului vor putea fi controlate, iar apa dirijată în fiecare zi a anului și în cantități necesare spre noile ogoare. Întinse regiuni ale deșertului vor fi transformate în pămînt roditor. Suprafața arabilă va crește cu aproape o treime. Cît privește hidrocentrala, care va începe să funcționeze în 1967, va furniza o cantitate de energie de două ori mai mare decît produc acum toate centralele electrice din Egipt.

Aici la Assuan am înțeles mai bine ce înseamnă forța creatoare a unui popor eliberat de lanțurile robiei coloniale; am înțeles mai bine cît de neprețuit este, pentru popoarele ce doresc să-și construiască o economie independentă, ajutorul neprecupețit al popoarelor socialiste.

N. PLOPEANU

— Ionele, la să văd, știi ce zi e miercuri?
— Duminică...

— Tu n-ai primit mărțișor?
— Na... Sînt mărțitată...

desene de T. PALL

MĂRȚIȘOARE ÎN DISTIHURI ȘI CATRENE

Unui viticultor

El este un viticultor
Ce face... cinste tuturor!

Unui mulgător codax

Ca mulgător, fără tăgadă,
Pe cap de vacă ești în... coadă!

Unel G.A.C. frunțase

Trintori sînt aici, vezi bine,
Doar la...stupii de albine!

Unui pescar

Pe viitor vreau s-aud vești
Că ai mai mult cîrlig la... pești!

Unui lemnar harnic

Cu sau fără-ndemn,
El nu stă de... lemn!

Unui mulgător frunțas

Muncește cit șapte :
Nu-i un papă-lapte!

TITI GHEORGHIU

Unor avicultoare

Harnicele-ngrijitoare
Scot pentru crescătorii
Astăzi, din incubatoare
Mii de... mărțișoare vii.

Unui șofer din G.A.C.

Mai presus de toate,
I-au urat confracții
Multă sănătate
Fără... reparații.

Unui colectivist vrednic

Este dinsul mic de stat
Însă n-are-nsemnătate;
El de mult ne-a demonstrat
Că-i... un om și jumătate.

Unui bibliotecar comod

Cărțile-s păstrate bine :
Aplicînd a ta idee,
Să le strice n-are cine
Că le ții mereu... sub cheie.

CRÎȘAN CONSTANTINESCU

TOT CE VREA

Moșul calcă-ncei pe drum,
Clăruind pe sub mustață :
„Tot ce n-am avut o viață
Am ajuns să am acum.”

În oada de la stradă
Babei l-am luat cadou
Pat cu arcuți și cu lădă,
Care-i zice studio.

Dincolo-n bucătărie
Mi-am adus un aragaz
Ca să crape de neaz
Fosta doamnă cîrăcie

Cînd aflai că baba vrea
Radio nou,ărat
M-am și dus pînă colea
Și pe loc l-am cumpărat.

Altă dată (de curînd)
„Vreau șifonier” — mi-a spus.
Eu îndată, ca un giord,
Am zborat și l-am adus.

Vezi costumul ăsta? Da?
Arătos, frumos, lucrat!
Atunci află dumneata
Că aseară l-am luat.

Iar băbuței i-am ochit
Un frumos costum taior
Ce, pe loc, m-am și gîndit
Să i-l dau de mărțișor.

Uite așa (să-ți fie clar!)
Tot ce trebuie și vreau,
Cu bănușii-n buzunar
Dau o fugă și îmi iau.”

„La oraș? l-am întrebat;
Doar nu-i colea peste deal?”
— Ce oraș? Avem în sat
Magazin... universal!

STELIAN FILIP

CAMPIONANELE

În compartiment se discute despre sport așa că, pentru a fi în atmosferă, vom spune că trenul luase „startul” din Oradea și gonia prin pustă ca la „100 metri plat”.

— Fuși că te lauzi! fu întreruptă de călători o tînără colectivistă din comuna Borș care, plină de vervă, povestea despre isprăvile sportive ale consătenilor ei.

— Nu mă laud deloc, se apăra ea. La noi, nu numai flăcăii, dar și fetele practică tot felul de sporturi. Mai ales cele din brigada legumicolă.

— Și ce sporturi fac? întrebă cineva.

— De toate! gimnastică, cros, handbal, tenis de masă... Apoi sînt săritoare la lungime, la înălțime și la... nevoie!

— Cum adică?

— Sar în ajutorul oricui e nevoie. Sînt primele și-n muncă, frunțase.

— Bravo, înseamnă că nu vă fac niciodată greutate!

— Nu ne fac. Le dăm noi.

— Greutăți?!

— Da, de la magazia sportivă. Pentru aruncări.

— Vezi, așa mai merge. Și mă rog, cine sînt aceste legumicoltoare polisportive?

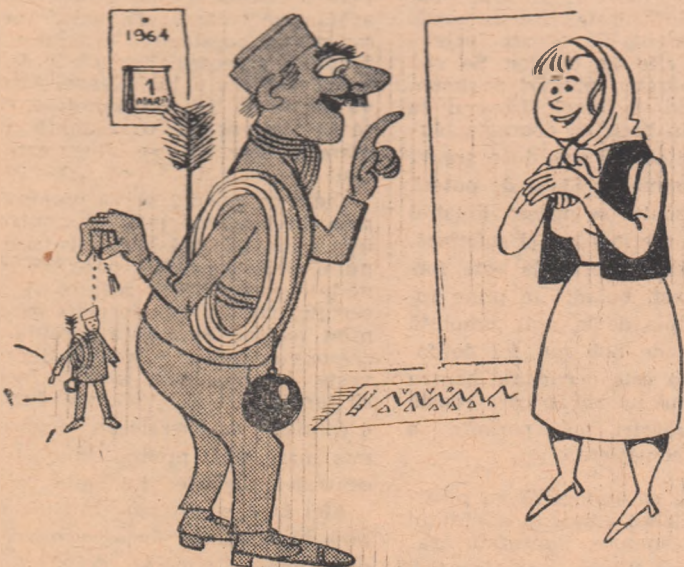
— Componentele echipei noastre de volei care este campionă regională de doi ani încoace. Ulte, tocmai le aduc acum de la U.C.F.S. raional, în chip de mărțișor, insignele de polisportive.

— Dacă-i așa cum spui, și chiar văd că-i așa, ați putea cere schimbarea numelui comunel. Adică, pe lângă Borș, să i se mai spună și comuna Pronoexpres.

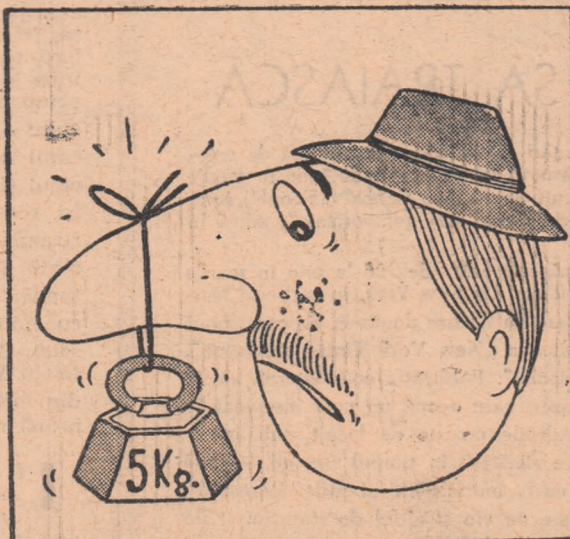
— De ce, bade?

— Fiîndcă numai la Pronoexpres există atîtea sporturi ca la voi în comună!

V. D. POPA și M. LERESCU

Surpriza
Coșarul : — Ți-am adus, nevastă, un mărțișor ce n-ai văzut de cînd ești!
Desen de AL. CLENCIU

Mărțișorul îngimfătuțului.

Desene de S. ALEXANDRESCU

Mărțișorul mulgătoarei frunțase.